

mens indførelse i 1901 har antastet Folketingets magt og kompetence.

Det medvirker formentlig også til monarkiets styrke, at den nuværende monark, ligesom forgængerer har levet op til den rolle, der ligger i monarkiet med hensyn til, hvad monarkens funktion er, sådan at man så siger, at det er en udmærket form.

Jeg kan ikke undlade lige at knytte en bemærkning til fru Birthe Rønn Hornbechs historiske redegørelse. Det var interessant at høre om, hvordan parlamentarismen blev indført i 1901; jeg tror ikke, de brave Venstremænd dengang var helt opmærksomme på, at det var sådan noget, som Christian IX gjorde. Han blev tvunget til det, og det tog 30 år, inden demokratiet blev gennemført på det punkt.

Det, jeg så her vil knytte nogle bemærkninger til, er monarkiet i forhold til det mere principielle forfatningsmæssige, som kun kan ændres i forbindelse med en grundlovsændring, og dernæst hvad vi kunne gøre nu, for at monarkiet blev tidssvarende.

På to punkter er monarkiet, når vi ønsker at have monarkiet, helt utidssvarende, men det er det i henhold til vores forfatning. Det ene punkt er dronningerunderne, hvor vi helt klart mener, man kunne gøre det som i Sverige, lade Folketingets formand udøve den funktion, i stedet for at man stadig væk skal have en ceremoni, som om det var en slags enevælde.

Det andet punkt er monarkens medvirken i forbindelse med statsråd. Da vi fik vores første grundlov i 1849, medvirkede monarken ikke i forbindelse med statsrådet, fordi monarkens medvirken i statsrådet blev opfattet som en rest af enevælden, og derfor var monarken ikke med ved statsråd i 1849.

Så har vi et tilbageslag i 1850'erne, hvor vi får en grundlovsændring tvunget igennem af højrekræfter, som inderbar, at monarken kom til at føre forsæde i statsrådet. Det var en væsentlig del af Venstres forfatningskamp igennem slutningen af 1800-tallet at få monarken ud af statsrådet, og vi mener stadig væk, at det er et fuldstændigt levn fra fortiden, at det er, som det er i dag.

Det er de principielle ting omkring forfatningen, som vi selvfølgelig vil arbejde for at ændre, når vi engang skal have en grundlovsændring.

Så er der de helt aktuelle ting, hvor jeg vil sige, at det også er et levn fra fortiden, at dronningen uddeler kors og stjerner, som i mange tilfælde intet siger om de pågældende personers ind-

sats for Danmark. Det siger noget om, at de måske ikke har lavet noget forkert. Det er sådan set ikke altid tilstrækkeligt til at skulle have noget, skulle man synes, men sådan er det åbenbart. Der er altså også en hel del mennesker, der siger, at den slags vil de ikke have, og det synes jeg kan være udmærket at de gør.

Den anden del er så det, vi egentlig debatterede i forbindelse med behandlingen af det foregående lovforslag omkring kongehuset og den kongelige familie. Og der mener vi, at man burde se på en række af de privilegier, som kongehuset har, og så understrege, at der er nogle ting, som selvfølgelig, når man har et kongehus, skal være et kongehus' privilegier, men så også se på de ting, hvor man kan sige, at det ingen mening har, at den kongelige familie skal have de privilegier. Og det gælder ikke mindst spørgsmålet om beskatning af aktier og obligationer.

Vi synes stadig væk også med hensyn til den dér lukkethed, at kongehuset også ville være tjent med det, hvis man åbnede på samme måde, som vi har set i andre nordiske lande, hvis kongehuse ikke just – i hvert fald for det britiskes vedkommende – sådan glimrer ved at være moderne.

Med de bemærkninger kan jeg sige, at vi synes, man burde arbejde videre med at få et moderne monarki. Der er nogle ting, som vi vil ændre i forbindelse med grundloven, den tid kommer nok. Og så er der nogle ting, vi synes man burde kunne gøre allerede nu, og det er det, der er baggrunden for, at vi er sammen med Enhedslisten om et forslag til vedtagelse.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ja, men også Dansk Folkeparti synes, at det her har været, jeg vil godt tillade mig at sige en direkte utidlig debat, en underlig debat. Og hvis man er så interesseret, som både Enhedslisten og SF giver udtryk for, i at afskaffe kongehuset, så burde det jo egentlig være det, vi debatterede.

Men det, som begge partier forsøger at give indtryk af, er, at man nu vil lave det lidt anderledes, nærmest af hensyn til kongehuset. Jeg har altså svært ved at forstå den form for politik, eller hvad det nu er.

Jeg skal klart tilkendegive, at Dansk Folkeparti er inderligt tilfreds med verdens ældste kongedømme, som vi jo har i Danmark. Det er over et tusind år gammelt og er i den grad rodfæstet i den danske befolknings bevidsthed. Enhedslisten forsøger nu at skabe et billede af, at vi har et kongehus, der endnu ikke er kommet ud over